

Elisabeth Hermelin-Ullner

1931-2017

När Elisabeth Hermelin-Ullner gick bort lördagen den 28 januari 2017, förlorade vi en plikttrogen, snäll och generös person, som in i det sista kämpade med att upprätthålla kontakten med nära och kära trots eget lidande.

I mer än två år hade Elisabeth behandlats för cancer på grund av metastaser som visat sig efter att originaltumören framgångsrikt opererats bort. De sista månaderna blev hälsoläget raskt sämre och när det konstaterats att metastaserna drabbat levern och att det inte längre var lönt att fortsätta behandlingen, hade hon bara ett par dagar kvar.

Elisabeth tog sin fil.mag.-examen i litteraturhistoria, nordiska språk och tyska språket i Uppsala på 50-talet och var hela sitt yrkesverksamma liv aktiv som lärare. Från mitten av 60-talet fram till pensioneringen undervisade hon i svenska och tyska på högstadieskolor i Malmö.

Att vara noggrann och rätträdig var hennes signum utan att för den skull vara pedantisk. Några fuskarbeten tolererades absolut inte.

Hon hade alltid ett intresse för slakten och dokumentationen av den. Tidigt började hon uppmärksamma när Hermelin-tavlor kom till försäljning. Innan bilder blev digitala, åkte hon till auktionshusen i Malmö-regionen för att ordna foton, som hon skickade till släktföreningens ordförande för arkivering.

Efter pensioneringen kom Elisabeths tid att mer och mer omfatta efterforskningarna i slaktens historia, mycket tack vare det egna intresset, men också beroende på att hon blivit mottagare av de flesta kvarvarande släkthandlingar vid fadern Alfs bortgång 1977. Lillebror Nils-Magnus, den nye huvudmannen fick också vara med på en kant. Det var ju i högsta grad en familjeangelägenhet.

Genom sitt idoga och noggranna arbete fick vi ta del av värdefulla berättelser om bland annat Kapellbostället Källtorp, faster Margits hem, och om Noors slott med sin fantastiska trädgård och uppgifter om Verner von Heidenstams besök där under tillkomsten av Karolinerna.

Bland de uppgifter som Elisabeth åtog sig var även att renskriva de

svårtydda brev Carl Hermelin skickade hem till sin far när han tjänstgjorde i svenska armén under Karl Johan, sedermera svensk kung. De flesta brev daterade 1813.

Även på hemmaplan höll Elisabeth ett vakande öga på händelserna, bland annat hus och hem, man och barn i Åkarp och senare genom sitt arbete i bostadsrättsföreningen i Lund, vilket hon efter sin död blev ihågkommen för vid det senaste årsmötet, även om det var ett bra tag sedan hon hade en officiell roll i styrelsen.

Elisabeths stora passion var annars böcker, vilket rader av bokhyllor i hemmet vittnade om. Hon inte bara köpte och läste böcker, utan band även in gamla böcker. Hon blev riktigt skicklig i sitt hantverk.

Som antyddes inledningsvis var ändå hennes primära karaktärsdrag omtänksamheten. Hon hade hela tiden andra i åtanke. Hon höll reda på bemarkelsedagar för släkt och vänner och använde brev, mejl och telefon för att hålla kontakten. Upptäckte hon något som kunde roa någon annan, såg hon till att vederbörande fick detta, vilket kunde vara ett urklipp från en tidning, något hon fann i gömmorna eller snubblade över på annat sätt.

Rösten har tystnat, men allt Elisabeth gjort för oss är ett eko som ljuder än och minnet av henne lever vidare.

Nils-Magnus Hermelin, bror
Magnus (Pelle) Ullner, son